

Predraga braćo!

Radujem se što vas mogu primiti i poželjeti vam dobrodošlicu. Hvala vam na vašoj prisutnosti! Neka nas Duh Sveti, kojega smo zazvali, vodi u ova dva dana razmišljanja i dijaloga.

Smatram vrlo značajnim što smo se okupili na konzistoriju dan nakon svetkovine Bogojavljenja i želim započeti naš rad jednom mišlju koja proizlazi upravo iz toga otajstva. U liturgiji je odjeknuo uvijek dirljiv poziv proroka Izaije: "Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista slava Gospodnja. A zemlju, evo, tmina pokriva, i mrklina narode! A tebe obasjava Gospodin, i slava se njegova javlja nad tobom. K tvojoj svjetlosti koračaju narodi, i kraljevi k istoku tvoga sjaja." (Iz 60,1-3).

Ove riječi podsjećaju na početak Konstitucije o Crkvi Drugog vatikanskog koncila. U cijelosti čitam prvi odlomak: "Krist je svjetlo naroda: stoga ovaj sveti Koncil, sabran u Duhu Svetom, žarko želi, naviještajući Evanđelje svakom stvorenju (usp. Mk 16,15), prosvijetliti sve ljude svjetlošću Krista koja sja na licu Crkve. A budući da je Crkva, u Kristu, na neki način sakrament, odnosno znak i sredstvo najtješnje povezanosti s Bogom i jedinstva cijelog ljudskog roda, nastavljajući temu prethodnih koncila, želi jasnije izložiti svojim vjernicima i cijelom svijetu svoju narav i svoje opće poslanje. Sadašnje stanje svijeta čini još hitnijom tu dužnost Crkve, kako bi svi ljudi, danas povezaniji nego prije različitim društvenim, tehničkim i kulturnim vezama, mogli doseći puno jedinstvo u Kristu." (Lumen gentium, 1)

Možemo reći da je Duh Sveti, nakon stoljeća, nadahnuo jednaku viziju i proroku i koncilskim ocima: viziju Gospodnje svjetlosti koja obasjava sveti grad – najprije Jeruzalem, a zatim Crkvu – i koja, odražavajući se na njemu, omogućava svim narodima da hodaju kroz tamu svijeta. Ono što je Izaija naviještao "u slici", Koncil prepoznaje u potpuno objavljenoj stvarnosti Krista, Svjetla naroda.

Pontifikate svetog Pavla VI. i svetog Ivana Pavla II. možemo tumačiti u toj koncilskoj perspektivi, koja promatra otajstvo Crkve potpuno uključeno u Kristovo otajstvo, te tako shvaća evangelizacijsko poslanje kao zračenje neiscrpne snage oslobođene središnjim događajem povijesti spasenja.

Pape Benedikt XVI. i Franjo saželi su ovu viziju u jednoj riječi: privlačnost. Papa Benedikt učinio je to u homiliji otvaranja konferencije u Aparecidi 2007. kada je rekao:

"Crkva ne čini prozelitizam. Ona raste po privlačnosti: kao što Krist privlači sve k sebi snagom svoje ljubavi, koja je kulminirala žrtvom na križu, tako Crkva ispunjava svoje poslanje u onoj mjeri u kojoj, povezana s Kristom, sva njezina djela proizlaze iz duhovnog i konkretnog suobličenja ljubavi njezina Gospodina." Papa Franjo u potpunosti se složio s tim pristupom i više ga je puta ponavljao u različitim kontekstima.

Danas ga i ja s radošću preuzimam i dijelim s vama. I pozivam sebe i vas da dobro obratimo pažnju na ono što je papa Benedikt označio kao "snagu" koja stoji iza tog privlačnog dinamizma: ta snaga je "charis", "agape", Božja ljubav koja se utjelovila u Isusu Kristu i koja je u Duhu Svetom darovana Crkvi te posvećuje svako njezino djelovanje. Uistinu, nije Crkva ta koja privlači, nego Krist, i ako kršćanin ili crkvena zajednica privlači, to je zato što kroz taj "kanal" teče životni sok ljubavi koja izvire iz Srca Spasiteljeva. Značajno je da je Papa Franjo, koji je započeo s "Evanđelji gaudium. O navješćaju Evanđelja u današnjem svijetu", zaključio s "Dilexit nos. O božanskoj i ljudskoj ljubavi Kristova Srca".

Sveti Pavao piše: "Ljubav nas Kristova obuzima" (2Kor 5,14). Glagol "sunechei" označava da nas Kristova ljubav pokreće jer nas posjeduje, obavlja, zahvaća. To je ta snaga koja privlači sve Kristu, kao što je On sam prorekao: "A ja, kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi" (Iv 12,32). U onoj mjeri u kojoj se međusobno ljubimo kao što je Krist ljubio nas, mi smo Njegovi, mi smo Njegova zajednica i On može nastaviti privlačiti kroz nas. Doista, samo je ljubav vjerodostojna, samo je ljubav dostojna vjere.

Jedinstvo privlači, razdijeljenost raspršuje. Čini mi se da to potvrđuje i fizika, i u mikrosvijetu i u makrosvijetu. Stoga, da bismo bili Crkva istinski misionarska, sposobna svjedočiti privlačnu snagu Kristove ljubavi, moramo prije svega živjeti Njegovu zapovijed, jedinu koju nam je dao nakon što je učenicima opraao noge: "Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas." I dodaje: "Po tome će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge." (Iv 13,34-35).

Komentira sv. Augustin: "Zato nas je ljubio, da se i mi ljubimo. Svojom nas je ljubavlju osposobio da se međusobnom ljubavlju povežemo i, vezani tako blagom sponom, budemo Tijelo tako velikoga Poglavara." (Homilija 65 o Ivanovu evanđelju, 2).

Predraga braćo, želim poći upravo od ove Gospodinove riječi za naš prvi konzistorij i, osobito, za zajednički put koji smo, Božjom milošću, pozvani prijeći. Mi smo vrlo raznolik skup, obogaćen različitim podrijetlima, kulturama, crkvenim i društvenim tradicijama, formacijskim i akademskim putovima, pastoralnim iskustvima i, naravno, osobnim osobinama. Prije svega pozvani smo upoznati se i razgovarati kako bismo mogli zajedno raditi u službi Crkve. Nadam se da ćemo rasti u zajedništvu i pružiti primjer kolegijalnosti. Danas, na neki način, nastavljamo nezaboravni susret koji sam, zajedno s mnogima od vas, mogao imati neposredno nakon konklava – "trenutak zajedništva i bratstva, razmišljanja i dijeljenja, usmjeren na podršku i savjet Papi u teškoj odgovornosti upravljanja sveopćom Crkvom" (Pismo o sazivu izvanrednog konzistorija, 12. prosinca 2025.).

Ovih dana imat ćemo priliku za zajedničko promišljanje o četirima temama: "Evangelii gaudium" – poslanje Crkve u današnjem svijetu; "Praedicate Evangelium" – služba Svete Stolice, posebno mjesnim Crkvama; Sinoda i sinodalnost – alat i način suradnje; Liturgija – izvor i vrhunac kršćanskoga života. Iz vremenskih razloga i radi stvarne dubine promišljanja, samo će dvije od njih biti posebna tema.

Sve skupine, ukupno 21 skupina, doprinijet će izboru, ali kako mi je lakše tražiti savjet od onih koji rade u Kuriji i žive u Rimu, skupine koje će izvijestiti bit će one koje dolaze iz mjesnih Crkava – njih devet.

Ovdje sam da slušam. Kao što smo naučili tijekom dvaju zasjedanja Sinode biskupa 2023. i 2024., sinodalna dinamika podrazumijeva nadasve slušanje. Svaki ovakav trenutak prilika je za produbljenje našega zajedničkog shvaćanja sinodalnosti. "Svijet u kojem živimo, a koji smo pozvani ljubiti i služiti mu unatoč njegovim proturječnostima, zahtijeva od Crkve pojačavanje sinergija u svim područjima njezina poslanja. Upravo je put sinodalnosti put koji Bog očekuje od Crkve trećega tisućljeća." (Franjo, govor o 50. obljetnici ustanovljenja Sinode biskupa, 17. listopada 2015.).

Ovaj dan i pol koji ćemo provesti zajedno bit će predsvjetlo našeg budućeg puta. Ne moramo doći do teksta, nego voditi razgovor koji će mi pomoći u mojoj službi za poslanje cijele Crkve.

Sutra ćemo obraditi dvije odabrane teme, uz sljedeće pitanje- nit vodilju: gledajući na sljedećih godinu ili dvije, koje bi pažnje i prioritete mogli usmjeravati djelovanje Svetog Oca i Kurije u vezi s tim pitanjem?

Slušati um, srce i duh svakoga; slušati jedni druge; izreći samo glavnu misao, ukratko, kako bi svi mogli govoriti — to će biti naš način rada. Stari rimski mudraci govorili su: “Non multa sed multum! / Ne količina, nego kvaliteta!”

I ubuduće će ovaj stil međusobnog slušanja, traženja vodstva Duha Svetoga i zajedničkog hoda nastaviti biti od velike pomoći za Petrovu službu koja mi je povjerena. Već i sam način kako učimo raditi zajedno, u bratstvu i iskrenom prijateljstvu, može biti početak nečega novog što zahvaća sadašnjost i budućnost.

Predragi, već sada zahvaljujem Bogu za vašu prisutnost i vaše doprinose. Neka nas uvijek prati Djevica Marija, Majka Crkve.